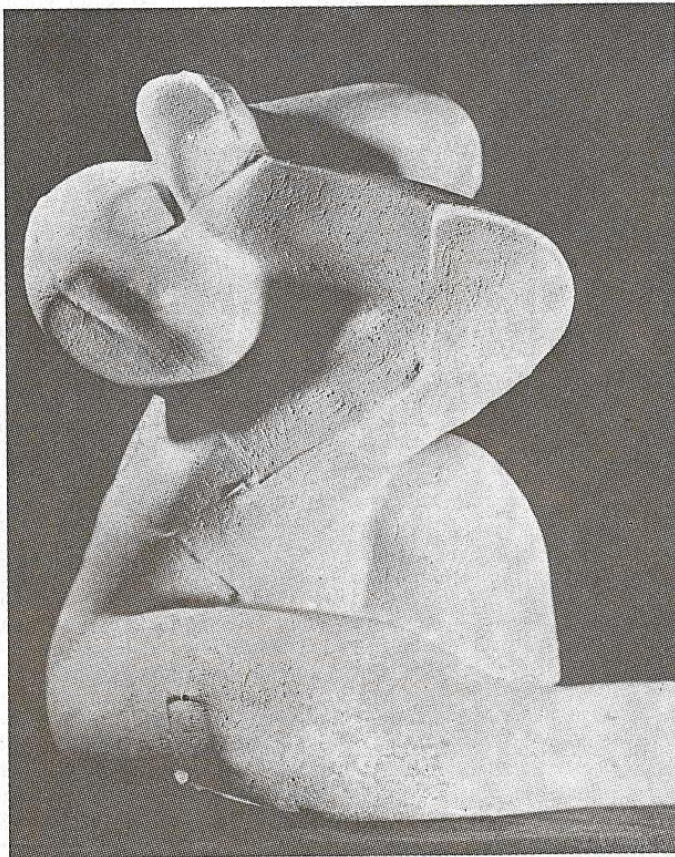

prijateljstvo sa smrću

PRIJATELJSTVO SA SMRĆU

Uvek držim zatvorenom unutrašnju rupu u kojoj, znamo, stanuje smrt. Zato što živimo prijateljski, kao i pre: dok ona spava, ja čitam romane, uživajući i potajno se razmećući životom. Istovremeno, razume se, ponekad i mačka prede. Živimo utroje, nadohvat ruke jedno drugome.

Kad sa smrću idem u šetnju, ona mi ponekad kevdje i laje, jer nemam psa, vernog čuvara. To mi mnogo znači — uvek se setim majke kako mi tepa. Samo je nezgodno što psi prolaznika odgovaraju na lavež koji baš njima i nije upućen.

PLAVI TRENUTAK

Čudi me da niste sreli jedan plavi trenutak na putevima svojim gospodnjim. Ne, to ne može biti istina! Setite se!

Plavi trenutak izvukao se, kriomice, iz Vremena i sada se potuca među ljudima. Ali jedino deca jure za njim, hvataju, love.

Skupocen je i okrepljujući plavi trenutak! Kad bismo ga imali čvrsto u šaci ili duši — svejedno — ništa lakše nego da prođemo kroz zid večnosti! Bez muke, pijuckajući i čavrljajući o trivijalnim stvarima.

A u slučaju da nečiji plavi trenutak pri tom pocrni, ima jedna rupa u zidu kroz koju se može vratiti u život, kući, ženi i deci.

RUKE

Ruke su čas od metala, čas od plamena!

Radiš u polju, radiš na pisačkoj mašini — svuda se tvoj sjajni duh, mrcina, oslanja na ruke. Kako je dobro što rukama praviš hleb, so i šećer — direktnom ekstrakcijom iz materijalne prirode! Praviš kašiku, praviš viljušku. I u borbi sa smrću, na kraju krajeva, služiš se rukama — ništa ne praviš, ali živiš!

U stvari je bruka samo misliti, ništa ne raditi! Na izletu, ili u običnom životu, ruke ti pokazuju bića različita od tvoga. I tebe raduje bogatstvo sveta, šta bi da si sam?

Kad ruka ruku mije, ukrštaju se dva plamena tu, pred tvojim nosom, lenčugo.

Ruka je metafizička kategorija! To je jasno i budali u izvesnim trenucima.

A da si slučajno video odsečenu ruku kako se praćaka u praznini, umro bi naprečac, doduše i mudro.

BAJKA O RADNICIMA

Mnogo se govorilo o plamenu kojeg, navodno, u sebi nose radnici.

Jednom tako, u sred zime, hteo sam da vidim njihovu unutrašnju vatru. Posmatrao sam pažljivo iz prikrajka: radnici su hodali, baratali orudjem, psovali. Nekolicina behu pijani — grlili su se i ljubili, razvijajući međusobno bratstvo. Plamena, međutim, nije bilo.

Drugog dana zatekoh ih u igri, u kojoj behu detinje ogrezli. Samo je jedan plakao; učini mi se da su suze kresnice vatre, plameni dragulji! Ali ni tu se nisam ogrejavao.

Trećega dana još izdaleka obasja me ogroman stub vatre. Toliki je to bio plamen da ne beše radnika.

NEOBIČNI DOGAĐAJI

Kad mu se dogodi nešto neobično — (jednom je sanjao голу Bogomajku, a jednom sina joj, tj. zlatno tele) — moj prijatelj je najsrećniji čovek na svetu. Okupan, u beloj košulji sa kravatom, on je sasvim preporođen — još izdaleka mlata rukama i urliče od zadovoljstva. Poslednji put bacio me u brigu, toliko je zavijao, tresući se kao u vrućici, bacakajući se nogama i oholo mašući izvesnim repom o kome mašta. I ja sam njemu mahao, radosno.

Ali jedna grupa građana, očito ga smatrajući ludim, upozoravala je grupu dece na njega, oholo, izvesnim zajedničkim kažiprstom iz mašte.

CAP-CARAP

Heroji su propala stvar, kaže mališan.

Njihovo herojstvo luta noćas samo i izgubljeno po šumama i gorama. Zavija i pišti ne bi li ga čuli mrtvi koje je ono usmrtilo.

Ipak, heroji šljokaju rakiju po herojskim krčmama. Njihovi golubovi i pitomi psi zastrašuju decu. Malu plavičastu dečicu koja će u zoru biti obuhvaćena predvojničkom obukom: cap-carap!

Jednom sam posmatrao tišinu kako plače kada je u njeno područje, u cokulama i zlatnoj uniformi, banuo jedan heroj. Nameravao je, doduše, samo da se odmori.

MLADIĆ KOJI JE PISAO PESME

Bio jednom jedan mladić koji je pisao pesme.

U trenucima kada se naginjao nad svoje rukopise, dizao se iz njega, potkradom, plavičasti dim prema nebesima.

Nakon nekoliko godina dim je zaista stigao u nebo, a njegov plavičasti mladić zaista umro.